

Urheilin minäkin ennen

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Urheilin minäkin ennen
pikkupoikana pahaisna,
nuorna miesnä ollessani,
eikä löytynyt läheltä,
kylältä ei kumminkana
samanlaista suksimiestä,
mainiompaa maileria,
suunnistajaa, uimaria,
heittäjätä, hyppääjätä
kuin olin minä mokoma,
pojankyörä pienenlältä.

Otin moukarin kätehen
kylän kentällä hyvällä,
viisi kertaa pyörähtin,
päästin lentämään lekani
-löytyi naapurikylästä.

Tartuin kiekkoon kourillani,
limpun liitämään pakotin
-lensi kirkkomme katolle.
Sitä säikkyi naakkaparvi,
pappi pinkaisi pihalle,
moitti lempeesti minua.

Kilpajuoksussa taas kerran
sadan metrin matkan voitin.
Jatkoin siitä juoksuani:
Jälkeheni jäivät kaikki.
Sujui viitonen ja kymppi
meikäläisen johtaessa,
voitin myös maratonmatkan.

Kului kilvassa evästä.
Sitä autolla ajoivat
juoksureitin pientareille.
Perunoita hotkin hehdon,
reikäleipää leiviskäisen,
kilon laitoin sille voita
sekä juustoa rajusti,
kermaa litkin leilin verran.
Jopahan hävisi huika,
lähti nälkä lätkimähän.
Silti painoni putosi,
lähti läskit vyötäröltä.

Kohta päättäjät tajusi,
ymmärsivät kunnassamme,
mikä lienenkään tekijä,
heinäseipähän kun heitin
heininensä, kaikkienensa
lä hes Kinnusen mitoille.
Ihmiset jo ihmetteli,
kummasteli kulmakunta,
mitenkä minä mokoma,
pojankossi, pieni kyörä
olen oiva urheilija,
paras kaikissa lajeissa.
Kerättiin jo kauheasti
kolehtia kunnassamme
mulle valmennusrahoiksi
suurempihin koitoksihin,
Olympian mittelöihin.

En mie tahtonut rahoja
-amatöörinä vain huhkin.
Halunnut en matkustella,
kilpailin kotikylillä,
oman kunnan tantereilla.
Siellä mun hyvä eleä,
asustella aivan armas.
Oma maa on mansikkainen,
kyitä täynnä vieraat konnut.
Kutsuin muita mestareita
kotiseudulle somalle
mittaa ottamaan minusta,
kerallani käymään kilpa.

Harva kuuli kutsuani
-kuka saapui, hän hävisi
eikä toista kertaa tullut.
Häipyi multakin haluni,
päättyi kaikki urheiluni.
Lepään nyt jo laakereilla,
mutta muistan mainiosti
voittamani hurjat kilvat.
Jäinhän sentään parhaimmaksi.